

A Magyar Tudományos Akadémia alapításának
200. évfordulója alkalmából köztéri alkotás létrehozására
kiírt pályázat zárójelentése

TUDOMÁNYTÉR

Bevezető

A Magyar Tudományos Akadémia és Budapest Főváros Önkormányzata (a továbbiakban: Kiíró) 2022 augusztusában nyilvános pályázatot hirdetett köztéri alkotás létrehozására a Magyar Tudományos Akadémia alapításának 200. évfordulója alkalmából. A megújuló Széchenyi téren az MTA olyan jelet kíván állítani, amely egyaránt méltó az Akadémia történetiségéhez, ugyanakkor kifejezi a tudomány naprakészségét, mindenkori aktualitását és gyors reagálóképességét is. A pályázat a folyamat során később a „Tudománytér” elnevezéssel azonosult.

A Kiíró elvárásként fogalmazta meg, hogy a megvalósuló alkotás hozza közel a tudományt, a tudományos közösséget az érintett közösségek tagjaihoz, és hogy képes legyen kifejezni a tudomány olyan fontos jellemzőit, mint a megalapozottság, a megbízhatóság, és azt, hogy megoldást keres a jelen problémáira és a jövő kihívásaira. A kiírás célja volt, hogy a pályázaton nyertes alkotás által egy inkluzív jellegű tér alakuljon ki, amelyet a különböző érintett közösségek egyaránt sajátjuknak érezhetnek, valamennyi társadalmi réteghez szól, érdekes és élvezhető anélkül is, hogy minden értelmezési szintjét meg kellene fejteniük.

A pályaművekkel kapcsolatos elvárás volt továbbá, hogy vegyék figyelembe a Széchenyi tér átalakításával kapcsolatos terveket. A köztéri alkotás műfajára, karakterére, méretére, anyagára, a felhasznált technológiára vonatkozó kikötést a Kiíró nem tett, azonban az alkotásnak és a kiegészítő elemeknek harmonikusan kell illeszkedniük a világörökségi látványba, azt zavaró hatású alkotás nem helyezhető el az épület körül. A köztéri alkotásnak meg kell felelnie a hatályos jogszabályoknak, különös tekintettel a településképvédelméről szóló rendeletekre.

A kiírás azt is egyértelművé tette, hogy a köztéri alkotás tervezése és megvalósítása során a nyertes pályázónak (alkotónak vagy alkotócsoporthoz) együtt kell működnie a teret érintő beruházások – különösen a Széchenyi István tér, a RakPark projekt, az MTA Székház rekonstrukciója és a felszín alatti parkoló – tervezőivel, kivitelezőivel.

A Kiíró nem határozta meg a köztéri alkotás pontos helyszínét, de azt mindenképpen az MTA Székház közelében, azzal értelmezhető összefüggésben, annak „vonzáskörzetében” javasolta a pályázóknak.

A pályázathoz kapcsolódóan az MTA 2022. szeptember 29-én tájékoztatást és helyszínbejárást szervezett, a regisztráló résztvevőknek pedig megküldte az előadások hangfelvételeit és a feltett kérdésekre adott válaszokat.

A beérkező pályázatokat az MTA Titkársága (Lebonyolító) fogadta 2022. december 15-ig, majd előkészítette a bírálóbizottság számára értékelésre, mindvégig biztosítva a pályázatok anonimitását a bírálók előtt. A pályázatok szakmai dokumentációjának és a maketteknek a megtekintését követően a bírálók előzetesen értékelték a pályázatokat. Az értékelés alapján rendszerezett pályázatokról a bizottság 2023. január 13-i ülésén részletes vitát folytatott, majd kialakította javaslatát a díjazásra szánt pályaművekről, sorrendjükéről, valamint a rendelkezésre álló, díjazásra szánt összeg felosztásáról. A bizottság döntéseit többségi szavazással hozta meg.

A megvalósítandó pályaműről a végső döntést az MTA elnöke hozza meg a Fővárosi Önkormányzat főpolgármestere előzetes egyetértésével. A nyertes pályamű megvalósítására az MTA elnökének döntését követően a terület vagyongazdálkodójának egyetértésével kerül sor.

A Kiíró fenntartotta a jogot, hogy amennyiben a beérkezett művek színvonalát nem találja megfelelőnek, a pályázatot eredménytelennek nyilvánítsa, vagy új pályázatot írjon ki. Azonban a bírálóbizottság többségének véleménye alapján a pályázat eredményes volt, tartalmazott a Kiíró által megfogalmazott céloknak megfelelő és azok között is egyértelműen kiemelkedő alkotást.

A pályázat lebonyolítója az eredményhirdetést követően nyilvános kiállítást szervez a bírálóbizottság és a Kiíró részvételével a díjazott, valamint a nem díjazott, de egyedi engedély alapján nyilvánosságra hozható pályaművekből.

A bírálóbizottság munkájában szavazati jogú tagként részt vett:

Kollár László Péter főtitkár, Magyar Tudományos Akadémia;

Erő Zoltán főépítész, Budapest Főváros Önkormányzata Főpolgármesteri Hivatal;

Lánszki Regő Balázs országos főépítész, Építési és Közlekedési Minisztérium;

Szentgyörgyvölgyi Gábor elnök, Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerületi Önkormányzat Képviselő-testületének Emberi Jogi, Nemzetiségi, Egyházügyi és Kulturális Bizottsága;

Lővei Pál művészettörténész, Magyar Tudományos Akadémia;

Bicskei Éva művészettörténész, MTA200 Bizottság;

Szabó Levente építész, Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémia;

Szőcs Miklós TUI szobrászművész, Magyar Művészeti Akadémia;

Péter Ágnes képzőművész, alelnök, Magyar Képzőművészeti és Iparművészeti Társaságok Szövetsége;

Nagyné Varga Melinda főosztályvezető, Budapest Főváros Önkormányzata Főpolgármesteri Hivatal Kulturális, Turisztikai, Sport és Ifjúságpolitikai Főosztály;

Fazekas Ildikó képzőművészeti szakreferens, Budapest Főváros Önkormányzata Főpolgármesteri Hivatal Kulturális és Turisztikai Osztály;

Bardóczi Sándor főtájépítész, Budapest Főváros Önkormányzata Főpolgármesteri Hivatal.

A bírálóbizottság munkáját tanácskozási jogú tagként segítette:

Demjén Norbert, Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerületi Önkormányzat;

Grabner Balázs tájépítész-tervező, a tér tervezését végző FŐMTERV-Korzó Tervezési Stúdió konzorcium képviselője;

Szaló Péter építész, tanácsadó, Magyar Tudományos Akadémia.

Általános értékelés

A „Tudománytér” pályázatra 65 különféle műfajú pályamű érkezett. Ez a kiemelt érdeklődés feltehetően egyfelől a téma művészi interpretációjához köthető kihívásnak, másfelől a helyszín és az épített környezet egyedülálló kvalitásainak köszönhető.

A beérkezett pályaművek jellemzően – a kiírásnak is megfelelően – valamely „épített jel” megvalósításában találták meg a tudomány szimbolikus megjelenítésének formáját. A pályaművek egy része a tudományos hálózatnak vagy e hálózat szervezőjének, a Magyar Tudományos Akadémiának a megjelenítését tűzte ki célul, míg több munka konkrétan az intézmény létrehozásának 200. évfordulójára utaló vizuális elem megvalósítását javasolta.

A pályaművek többsége a tudományos eredmények valamely vizuális értelmezésével kísérletezett, míg más alkotók a kutatás folyamatára, a tudás eredményeinek megőrzésére utaló szimbólumot kerestek. Több pályamű a tudományágak egymásmellettségét kívánta megjeleníteni. Megint mások a teret fórumként kialakítva a tudás átadásának helyszínét jelenítették meg.

A bírálóbizottság a pályázati kiírásban megfogalmazott követelményeket figyelembe véve az alábbi szempontok érvényesítését tekintette fontosnak:

- a jel koncepciója: mit kíván a műalkotás megjeleníteni, ezt mennyire egyértelműen, érthetően és eredeti módon teszi;
- köztérépítészeti színvonal: az alkotás elhelyezésének kontextusa, a városépítészeti és tájépítészeti megoldások minősége;

- szobrászati/művészeti színvonal: kompozíció és forma, anyaghasználat módja, minősége;
- megvalósíthatóság: a tervezett alkotás létrehozásának és fenntarthatóságának realitása.

A bírálóbizottság különösen kedvezőnek találta azokat a pályaműveket, amelyek egyszerű és markáns koncepciókkal dolgoztak, léptékükkel és hangsúlyaikkal ugyanakkor megőrizték a Széchenyi tér és az MTA Székház primátusát.

A bírálóbizottság a pályázatot sikeresnek és eredményesnek találta, a részletes értékelést a vélemények ütköztetését figyelembe véve, a rangsort többségi szavazással alakította ki.

A 8 díjazott pályamű
részletes értékelése

KONTÚR

A pályamű helyesen ismeri fel, hogy a Magyar Tudományos Akadémiát, annak csaknem 200 éves történetét reprezentáló térbeli elem maga az MTA Székház és az azzal egybeépült könyvtárépület, így – a pályázati mezőnyből kiemelkedően szép és alapos okfejtést követően – arra jut, hogy sem azzal, sem a Széchenyi István téren már jelen lévő, korábbi korokban született emlékművekkel nem konkurál, hanem javaslatával kiegészíteni, megerősíteni, és kortárs módon újraértelmezni, a körülvevő köztereken reprezentálni kívánja az egykor közadakozásból épült neoreneszánsz épület által megtestesített jelentést és jelentőséget.

Az elképzelésük telitalálat: *„az Akadémia köztéren való jelenlétének megerősítését nem csupán a Széchenyi István téren kívánjuk létrehozni, de a Székház melletti főbb sétaterületeken, megközelítési útvonalakon is szeretnénk érzékelhetővé tenni ezt a jelet, azaz a rakparti sétányon és az Akadémia utcában is.”* Tervük egyszerre erős, ugyanakkor alig észrevehető jelet javasol, amely az alapítás évfordulójára emlékezve ábrázolja a 2025. november 3-án reggel 9 órakor az épület által vetett árnyéknak, részben a szomszédos épület homlokzatára vetett árnyék vetületének kontúrját. A kontúron elhelyezni javasolt fémbetűkből a *„tudósközösség és a mai társadalom”* témájában írandó kortárs irodalmi szöveg rajzolódna ki, amelynek megfogalmazását pályázati úton javasolják kiválasztani – ennek bevonó gesztusa tovább erősíti a pályamű elméleti alapvetéseit. Az Akadémia épületén használt betűtípust átíró tipográfiai koncepció szintén finom rétege a pályaműnek, melynek erőssége a szövegsáv árnyékkontúron való végigvonulása járdán, zöldfelületen, kavicsos területen vagy éppen a villamossínek közötti területen keresztül. Ez a „kérlelhetetlenség” egyszerre fejezi ki a tudomány erejét, időtlenségét, ugyanakkor a napállás változékonysága miatt rugalmasságát, (ön)reflektivitását és folytonos alakulását.

A pályázat kitér az emlékmű „használatára” is, felvetve az évenkénti köztéri esemény, rendezvény rituáléiban rejlő lehetőséget, szép párhuzamként az évenkénti Széchenyi-mauzóleumbeli koszorúzással vagy a 175. évfordulóra ültetett sopronpusztai emlékerdővel.

A pályamű továbbtervezése során figyelembe kell venni az engedélyeztetés és a műszaki megvalósítás körülményeit, szükség esetén úgy pontosítva a koncepciót, hogy annak eszmei alapvetése semmiképp se csorbuljon.

A pályamű gondolati háttérével, szellemi alapvetéseivel és erős, ugyanakkor nem tolokodó, időtálló köztéri javaslatával egyértelműen a legméltóbb válasz a pályázati kiírás felvetéseire, és a Magyar Tudományos Akadémia hamarosan 200 éves történetére, változó társadalmi térben jelen lévő, de töretlen jelentőségére. Ugyanakkor tágasabb értelemben is példát mutat: a hazai köztéri műalkotások és emlékművek állításának ritkán megtapasztalható jó gyakorlatát erősítő, komplex építészeti-művészeti koncepciók újabb lehetőségének ígéretét hordozza.

Mindezek miatt a bírálóbizottság a pályaművet I. díjban részesíti és megvalósításra javasolja.

305 FÜGGÖNY

Az évfordulók nehéz, sokszor bénító ünnepek, különösen, ha egy hosszú időszakról és egy meghatározó nemzeti intézményről van szó. Ilyen a Magyar Tudományos Akadémia fennállásának 200. évfordulója: keveredik benne az emlékezés a megemlékezéssel; a kanonizáció, a legitimáció a saját múlttal való szembenézéssel, a jelen- és jövőbeli helykereséssel, az újrapozicionálással; a fennállás, a működés maradandóként, monumentálisként való megörökítésének vágya magának az ünnepnek, az ünneplésnek a megragadhatatlan, tranziens természetével.

A „Tudománytér” pályázatra beérkezett tervek nagy része a maradandóság monumentalitását kereste. Kevesen merték az alkalom megismételhetetlenségét, emelkedett és felfokozott efemerségét érinteni. Ezek egyike volt a „305 függöny” kortárs művészeti projekt, mindössze az ünnepi hónapban zajló installáció. Az Akadémia mint intézmény térben álló jelképéből, azaz székházából indult ki, ebből a hatalmas ablakai ellenére masszív, neoreneszánsz épülettömbből, ezt kívánta egy kitágított pillanatra az ablakokban (azaz kívülről az ablakkávákba feszített fémabroncsokra erősített) zászlószerűen lobogó függönyök révén a mindennapokból az ünnep magasába emelni. A függönyök könnyű, vékony, szinte megfoghatatlan, anyagtalán matériája díszbe öltözteti a házat e kiemelkedő alkalomra. De merészen (és – akcióról lévén szó – szemtelenül) „ki is szellőzteti”, egyszer s mindenkorra lefújva a port az intézményről a közvélemény tudatalattijában. Leginkább mégis szívbe markolóan szép, lírai képét adja a szellem szabadságának, szárnyalásának; az inspiráció, az idea könnyedségének és a felfedezés örömeinek (a tudósok rigoron túli homo ludens természetére is utalva) – és mindezek illanó voltát is visszaadja. Az ünnep lecsengése után

ugyanilyen könnyedséggel viszi vissza a hétköznapokba az akciót, mindenki számára hozzáférhető szatyorként használtatva el a függönyöket, valahogy úgy, ahogy az ünnepek varázsa enyészik el vagy foszlik szét emléke az egyéneken.

A megemlékezések, jubiláris ünnepek alkalmi építményei, díszítményei – a festett gipszekből összeállított díszkapuk; a növénykoszorúkból és gazdag textíliákból álló épületdíszek – múltkonyságuk ellenére részét képezték az európai képzőművészeti hagyománynak. A „305 függöny” is ezek sorába illeszkedik – a Székháznak az ablakokon kilógatott, nehéz szőnyegekkel való feldíszítése például az 1867-es koronázást is kísérte –, azonban a honi kortárs képzőművészethez is kapcsolódik. Köztéri emlékművek, épületek különböző leplekkel, textíliákkal való felszabadító aktualizálásának mára már klasszikus példája St. Auby Tamás és Lőrinczy Júlia négy napig álló installációja, a Szabadság-szobor leplel való befedése a szovjet csapatok kivonulásakor, 1991-ben („A szabadság lelkének szobra”). És mint annyiszor fennállása során, a szélfúttá függönyökkel felékesített, a szellem szabadságát hirdető MTA Székház ismét antagonistikus párja a hatalom múltba, betonba és vasba öntött budai várépítészetének.

A „305 függöny” így egyszerre az MTA Székház ünnepi dísz, az alkalmi ünnepek egyszerűségét, az intézményi jubileum megismételhetetlenségét kifejező alkotás, a tudomány poétikus definíciója és felszabadító közösségi élménye.

A bírálóbizottság megosztott II. helyeztként a pályaművet díjazásra javasolja.

HATÁRTALAN TÖRTÉNET

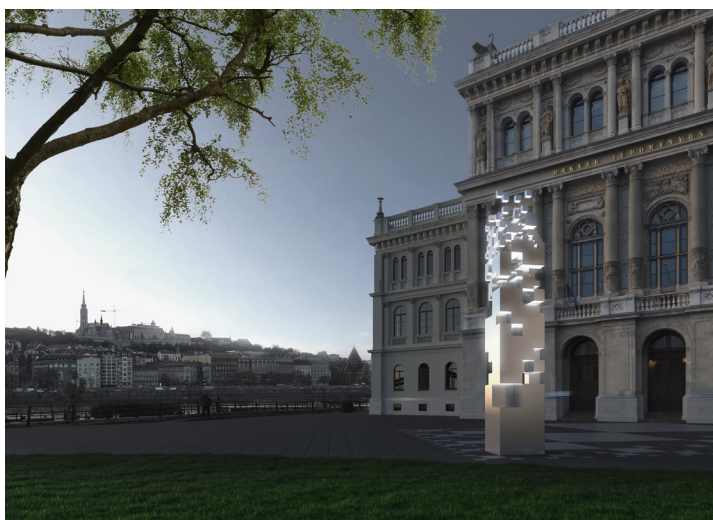
A pályamű rendkívül egyszerű eszközzel, egy idővonal megjelenítésével jelzi a Magyar Tudományos Akadémia eddig eltelt éveit, és előrevetíti az ezután elkövetkezőket.

A javaslat szerint az Akadémia épületének főtengelyében a bejárati lépcsőtől indítva 20/40 cm-es, évszámmal ellátott tardosi vörös mészkőből készülne az időskála. Az ünnepség idejére 200 ilyen emlékkő kerülne a helyére, de a jövőben minden kerek évfordulón a jelet a kijelölt vonalon tovább lehet építeni. A vonal a tájépítészeti koncepcióhoz annyiban illeszkedik, hogy fizikailag belesimul, azonban vörös vonalként átvágja a térépítészeti elemeket, helyet követelve magának.

Az anyagválasztás nem csupán a Budapesten sokfelé – így az MTA Székházon is – használt követ idézi meg, hanem az épület belsejében konkrét valóságában megtalálható „vörös szőnyegre” is utal, ami így kigördítve fogadja a látogatót.

A bírálóbizottság megosztott II. helyeztként a pályaművet díjazásra javasolja.

TUDÓSOK FÁJA

A pályázati javaslat visszafogott egyszerűségével a Székház épületét hagyja meg az MTA legfőbb szimbólumaként, annak csak alárendelt kiegészítőjévé válik, ami határozottan elnyerte a zsűri tetszését.

A pályamű jól értelmezhetően modellezi a tudomány szerteágazó és egyben összerendező jellegét. A mű két részből áll, egyrészt az MTA Székház tengelyében kialakított fraktálszerveződésű térburkolatból, és egy ebbe illesztett szálcsiszolt acéllemezből felépülő oszlopból, ami felfelé elfogy, egyre apróbb kockákra bomolva. A legfelső, a 200. kocka homokfújt üvegből készül, ez reflektál az évfordulóra. Egyes kockák alsó felülete homokfújt üvegből készül, LED-világítást takarva, amely impozáns fényjátékra ad lehetőséget.

A „Tudósok fája” elhelyezése a lehetőségekhez képest megfelelő, mivel nem takarja ki túlzottan az MTA Székházat, jól látható mind a Lánchíd, mind a Székház felől, mégis megkérdőjelezhető további szobor elhelyezésének indokoltsága a téren. Műszakilag alaposan kidolgozott, időtálló, ugyanakkor a fényvezérlés lehetőséget kínál a változatosságra és az interaktivitásra.

A bírálóbizottság a pályaművet díjazásra javasolja, de megvalósításra nem.

ÖRVÉNY

A pályamunka igényes és kiemelkedő minőségű pályázati anyagban foglalta össze az alkotók elképzeléseit, mind a szöveges, leíró jellegű megjelenés, mind a makett komoly megalapozottságú munkáról és elgondolásról tesz tanúbizonyságot.

Az elméleti megalapozásban választott 'flow' állapot fizikai formába való fordítása nem kis kihívás, de gondolatiságában egyenlően bánik a tudományterületekkel – sőt, azon túl belefoglalva további tevékenységek lehetőségét, ezzel egyfajta nyitottságot és befogadást is kifejezve az emberi tevékenységek széles skálája felé.

A formai kiindulásként választott 200-as számjegy első ránézésre nem biztos, hogy a szemlélő számára egyértelműen kivehető – ezt nyilván nehezíti, hogy nincsen egy meghatározott nézete az alkotásnak, de a konkrét formai megfeleltetés ilyen „elmosása” éppen az ábrázolni kívánt tudatállapotra való utalásként értelmezhető, és nem feltétlenül szükséges a kiinduló forma „megfejtése”, amely egyébként a pályázati anyagban leírtak szerint képviseli a múlt és eljövendő közötti kapcsolatot.

A köztéri alkotás téri elhelyezése méretéből adódóan a tér több pontján is elképzelhető. A pályamunka a burkolati beavatkozásokkal együtt kezelve helyezte el az alkotást a Lánchíd felőli részen, ahol a tér szélesebb, és ahol több irányból is jó rálátás nyílik, valamint a gyalogos sétálóknak számára egyértelműen megközelíthető. Méretéből fakadóan az emberléptékűség dominál, a formai kialakítás is számolt azzal, hogy a felszínnel párhuzamosan kialakított örvénykaréjok ülőfelületként hasznosíthatók. Ezzel a gesztussal

egyszerre hozza közel az alkotást a hétköznapokhoz, és teszi a tér integratív részévé. Méretében alkalmazkodik az MTA Székházhoz, nem konkurál vele, nem takarja ki az épületet, csak felületi tükröződésében kapcsolódik hozzá.

Az MTA épülete előtt kialakított tér felületére vonatkozó elképzelések, a burkolati jelzések kialakítása esetében kevésbé, de a tervezett kisméretű zöldfelületi területek (döntött virágágyás) és a planténer növénycsoportok kapcsán egyaránt felmerültek a fenntartásra vonatkozó komoly aggályok és kifogások, amelyek a felületi megvalósítást mindenképpen ellehetetlenítik.

Nagyon előremutató a pályamunkában foglalt ötlet, amely a köztéri alkotást kispasztikai átiratban is elképzelhetőnek tartja, ezzel kilépve a köztéri megjelenés keretei közül, ez mindenképpen a pályamunka pozitív megítélése mellett szólt.

A bírálóbizottság a pályaművet díjazásra javasolja, de megvalósításra nem.

TÉRFOGLALÁS

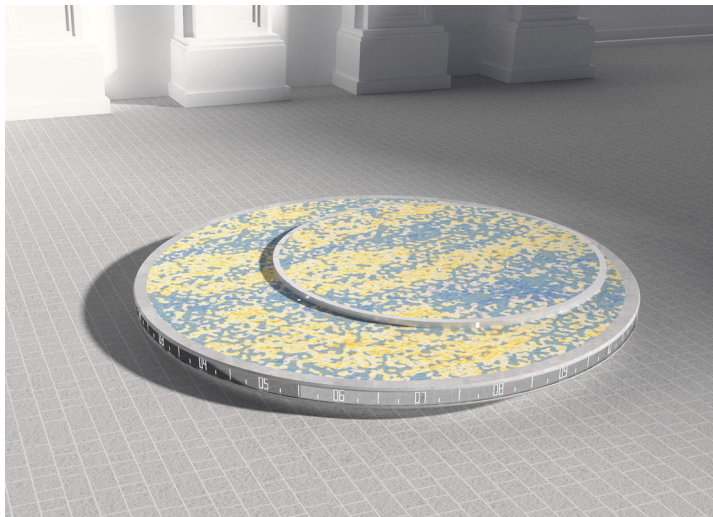

A pályamű azon pályázatok közé tartozik, amelyek alapvetése az, hogy az MTA Székház mint térfal itt maga a „szobor”, a mutatvány, amely nem igényel túl markáns további jelet, hanem inkább valamilyen szerény, puritán, egyáltalán nem tolakodó emlékállításban gondolkodik. A pályázat szellemi megalapozásába a 200 éves akácfa felemlítésével ugyan bekerült egy térfejlődés-történeti ellentmondás (gyakran hangoztatott, kedves, ám megalapozatlan városi legenda az akác 200 éves kora, valójában a történeti fotók alapján egészen bizonyosan állítható, hogy az akác telepítésére Ferenc József koronázása után és a téren létesített koronázódomb lebontása után, valamikor az 1870-es években került sor), de mindez semmit sem von el a pályázat értékéből. A számfüles felhajló könyv titkaira asszociáló alkotás szerény eszközkészlettel teremt olyan téri helyzetet, amely egyszerre alkalmas megemlékezésre és közösségi események megtartására. A kitüremkedés egyszerre lehet pódiuma az alkalmi szónokoknak, nézőtere egy kamarakoncertnek, „megállítótáblája”, posztamense a megemlékezésnek, miközben térbeli elrendezése reflektál az Akadémia épületének középrizalitjára, harmonikus egységet képezve vele. Vitathatatlanul ideszületett, habár számos előképpel rendelkező elképzelés, amely visszafogottsága miatt rendkívül szimpatikus. A díjazásakor a szakértői zsűri elsősorban e tulajdonságait értékelte magasra.

Az alkotás a Széchenyi térre elképzelt tájépítészeti rehabilitációra jól reflektál, együttműködik vele, ugyanakkor a gyalogos irányoknál a rakparti villamos megállója felé vezető egyik fő gyalogos irányt kitérésre készíti.

A bírálóbizottság a pályaművet díjazásra javasolta, de megvalósításra nem.

COSMOMETER

A „Cosmometer” elnevezésű köztéri műalkotás a pályázat egyik legérdekesebb színfoltja. Az alkotás egyszerre mutatja a tudományos megismerés különlegességét és időtállóságát, valamint az ember és az univerzum viszonyrendszerét. Az alkotás megjelenítése visszafogott, kialakítása harmonikusan illeszkedik a világörökségi helyszín látványához.

Az alkotás a köztéri órákhoz hasonlóan időt és helyet jelöl, önálló térképző erővel bír. A Széchenyi István tér tervezett kialakítását figyelembe veszi, funkcionálisan is kiegészíti. Az alkotás egyértelmű utalást jelent a Magyar Tudományos Akadémiára és a tudományos gondolkodás jellegére. A „Cosmometer” az adott pillanatban a horizont felett látható csillagok megjelenítésével, a csillagászati módszerek időmérésre alkalmas bemutatásával és a bejárás lehetőségével magában foglalja az érzékelt, az elképzelt és a megélt tér trialettikáját.

Az alkotás szellemisége és kialakítása a pályázati kiírás céljának teljes mértékben megfelelt, ugyanakkor a meglévő hasonló szerkezetű köztéri elemek tapasztalatai alapján a köztéren való hosszú távú üzemeltetése és fenntartása nem biztosítható.

A bírálóbizottság az alkotást díjazásra javasolta, de megvalósításra nem.

SZÉKFOGLALÓ

A „Székfoglaló” című terv az MTA Székház elé kihelyezett székekkel közérthetően jelzi az intézmény testületi jellegét, az Akadémia nyitottságát, a székek száma egyben utal a fennállás ünneplendő jubileumára is. A Székház főhomlokzata előtt tervezett, finom mintázatú kőburkolatra állított székekkel megvalósulna a Díszterem közérthető „kivetítése” a városi közösségi térbe, és a történeti vonatkozást erősítené a Székház legkorábbi berendezéséhez tartozó széktípus kiválasztása. A székek a tartós fémanyag használatával ugyanakkor megfelelő távolságot is tartanának a másfél évszázados, fából készített eredetiektől. A szellemes tartalmi és formai ötletek azonban kedvezőtlen közlekedési helyzetet teremtenének a Székház előtti térség gyalogos közlekedésében, és a székek problémát jelenthetnének például a tűzoltóság számára. Az értékes fémanyagú székek a terv szerinti rögzítetlen állapotban még kellően nagy súly esetében is védtelenek lennének az eltulajdonítással szemben, esetleges szilárd rögzítésük pedig ellehetetlenítené az elképzelt kültéri programok igényeihez való szabad alkalmazhatóságot.

A bírálóbizottság a pályaművet díjazásra javasolja, de megvalósításra nem.

A pályázat eredménye

A bírálóbizottság véleményének megfogalmazása és véglegesítése után került sor az anonimitás feloldására, amelynek során megállapítást nyert, hogy összeférhetetlenség egyik pályamű készítőjével kapcsolatban sem áll fenn. Mindezek alapján a bírálóbizottság döntése a következő:

I. díjra és 4 000 000 Ft díjazásra javasolt a 65-ös számú, „Kontúr” című pályamű;

rangsorolás nélküli megosztott II. díjra és egyenként 1 500 000 Ft díjazásra javasolt a 46-os számú „305 függöny” című pályamű és az 50-es számú „Határtalan történet” című pályamű;

rangsorolás nélküli díjazásra javasoltak az alábbi pályaművek, egyenként 600 000 Ft díjazással:

- 10-es számú, „Tudósok fája” című pályamű;
- 13-as számú, „Örvény” című pályamű;
- 28-as számú, „Térfoglalás” című pályamű;
- 36-os számú, „Cosmometer” című pályamű;
- 44-es számú, „Székfoglaló” című pályamű.

A bírálóbizottság megvalósításra javasolja az I. díjban részesített, 65-ös számú, „Kontúr” című pályaművet.

2023. január 30.

Az MTA alapításának 200. évfordulója alkalmából
köztéri alkotás létrehozására kiírt pályázat bírálóbizottsága

